

LUDWIG BAUER

DE PARTITUUR VOOR DE TOVERFLUIT

Roman (1999)

Hoofdstuk vijf

(fragment)

2.

Alexander Georgiev, de eigenaar en algemeen directeur van CTE – *Cargo Taxi Express* – strekte zijn handen uit naar Ferdinand en Ferdinand wist precies wat hij zou gaan zeggen: alles wat hij heeft zijn deze tien vingers en alles wat hij heeft vergaard heeft hij daaraan te danken. Tot voor kort gebruikte de Bulgaar zijn harige vingers voornamelijk om bierpullen vast te houden. Zijn chauffeurs vertelden dat, sinds hij genezen is van zijn drankzucht, deze vingers nergens meer toe dienen, behalve om ermee te zwaaien voor het gezicht van de pechvogels die hij gaat ontslaan.

‘Alles wat ik heb zijn deze tien vingers,’ zei Alexander Georgiev en hij zwaaide ermee voor Ferdinands gezicht.

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei Ferdinand. ‘Ik vind het zo erg, het spijt me. Maar als de auto niet wordt gevonden, dan zal de verzekering de schade uitkeren en ik ben bereid om alle bijkomende kosten te vergoeden.’

‘Je kunt ze helemaal niet vergoeden! De kroegbaas in Altendorf heeft een bepaalde gokautomaat gekocht in Heiligenstad. Hij is niet geïnteresseerd in kostenvergoeding, verzekeringen en weet ik veel wat allemaal. Hij is uitsluitend geïnteresseerd in die gokautomaat die hij hoogstpersoonlijk heeft gekozen. En nu hij zijn gokautomaat niet heeft gekregen, niet zomaar een gokautomaat maar precies die hij gekozen had, en hij gedoe krijgt met de verzekering en weet ik veel met wat allemaal, zal hij rondbazuinen dat *Cargo Taxi Express* een onbetrouwbare firma is die je maar beter kunt vermijden. En als dat

bekend wordt, dan kan ik de boel hier sluiten. Weg firma! Failliet! En jij gaat mij dit allemaal zeker vergoeden.'

'Ik zeg niet dat ik onschuldig ben, Saša,' zei Ferdinand met een schorre stem. 'Als je wilt, kun je het van mijn salaris aftrekken, zoveel als je redelijk acht. Maar als je al besloten hebt om me te ontslaan, dan hoef je niet zo tegen me te schreeuwen.'

'Maar natuurlijk, ik zou fluwelen handschoenen moeten aantrekken voordat ik met je in gesprek ga en ik zou niet moeten praten, maar opera zingen! Leg me één ding uit,' zei Alexander en stond op. 'Kijk,' zei hij en wees op de plattegrond van Wenen die aan de muur hing. 'Kijk wat een mysterie. Heiligenstad ligt ten noorden van Wenen, Altendorf ten westen. Hoe is het mogelijk dat je de auto kwijtraakt helemaal aan de oostkant, in Kaisersmühlen? Hier is de plattegrond, jij kunt lezen, leg mij maar uit hoe dat kan. Of heb je soms een globe nodig?'

Ferdinand haalde zijn schouders op. Hij had niets meer te zeggen en hij kon zich beter omdraaien en weggaan in plaats om hier te staan als een schooljongetje. Hij kon zeggen dat er meer dan twee uur waren tussen het aannemen en afleveren van de goederen, maar dan zou Alexander vragen wat hij uitgerekend in Kaisersmühlen te zoeken had en wat hij daar deed. Vogels voeren en ratten vergiftigen. Waarom moet uitgerekend hij vogels voeren? Kinderachtig? Natuurlijk is het kinderachtig, Saša. Dus? Is het niet nog veel kinderachtiger dat ik hier voor je sta als een stoute schooljongen? Is het niet kinderachtig dat je tegen mij uitvalt als een strenge leraar, Saša? Het was beter geweest als hij mijnheer Georgiev tegen hem had kunnen zeggen, maar Alexander tutoyeerde iedereen. De u-vorm bestaat waarschijnlijk in zijn moedertaal niet. Nu had Ferdinand het gevoel dat hij op zijn kop kreeg van een naaste, iemand die veel hechter met hem is dan Alexander, ongeacht zijn jijen en jouwen.

'Er klopt iets niet met je, maatje. Ik begrijp dat je veel over je heen hebt gekregen en weet ik veel wat nog meer. En dat je het niet makkelijk hebt. Heb ik het soms makkelijk? Maatje, ik ben ook *Ausländer* net als jij. Maar jij... ik weet het niet, ik weet het echt niet. Als je aan de drugs was geweest of zoiets, dan zou ik het nog begrijpen... Verdorie, wat sta je daar als versteend, je ziet eruit alsof je van een poster van Caritas bent gevallen – help kinderen in nood – je zou als fotomodel kunnen dienen. Jammer van je

blonde haren, zo zie je er niet uit alsof je uit Bangladesh komt... Ik ga je niet ontslaan, behalve als je je met verkeerde types hebt ingelaten. Laten wij naar de politie gaan om het procesverbaal te ondertekenen... Ik hoop dat je niet in de problemen zit met verkeerde types... Dat soort dingen ruiken ze daar meteen.'

Alexander draaide het bekrachtigde stuur van de Cadillac bijna zonder het aan te raken met een van zijn beroemde tien vingers. Het stuur draaide tussen zijn handpalmen glad als een leeg bord over een vette tafel. Zijn vingers gebruikte hij pas toen hij de straatkrantenjongen een briefje van vijftig schilling gaf en de sleutels van zijn auto. Dit was blijkbaar zijn gebruikelijke manier van parkeren. De Pakistaan liet alleen zijn tanden zien en salueerde met twee vingers.

'Geen zorgen,' zei Alexander toen ze het politiegebouw binnenstapten. 'Zij zijn altijd correct.'

'Uiteraard,' bevestigde Ferdinand, niet omdat hij het geloofde maar omdat hij dacht dat Alexander vooral zichzelf aan het vermannen was.

Een politieman in burger zat achter de balie en draaide zenuwachtig met zijn hoofd. Een oudere man stond voor hem en legde hem iets uit in het Engels, met veel gebaren. Hij noemde diefstal en documenten. Ferdinand begreep dat de man hen kwam bedanken: de politie had zijn documenten, die gisteren in een warenhuis waren verdwenen, naar de receptie van zijn hotel gebracht.

'I don't speak English,' schreeuwde de politieagent. *'Zis is Austria! I speak German only!'*

Ferdinand wilde vertalen, maar bedacht zich. Ondertussen sprong de politieman van zijn stoel op, pakte zijn hoofd met zijn handen en rende de ruimte uit. Men kon hem in de kamer achter horen razen in zijn eigen taal: 'Dit is Oostenrijk! Hier spreekt men Duits!'

Een minuut of tien later werden de twee opgeroepen om een kantoor binnen te gaan waar de radio galmde. Zodra ze hun persoonsgegevens hadden gegeven, begon ook de typemachine te rammelen, zodat men amper de vragen kon verstaan. Ferdinand boog over de tafel om het beter te verstaan en liet zijn blik regelmatig vallen op het computerscherm dat achter de typemachine stond die dissonante tikgeluiden maakte.

'Waarom gebruikt u de computer niet?' zei hij zonder na te denken.

‘Dat gaat u niets aan. U moet alleen de vragen beantwoorden.’

‘Neemt u mij niet kwalijk.’

‘U moet alleen de vragen beantwoorden!’

De typemachine overstemde de aankondiging op de radio, maar in de pauze van alle geluiden klonk de zachte stem van Montserrat Caballé, als een zucht – *Tanti affetti...* De politieagent sprong van zijn stoel en zette de radio uit. De man haatte opera, hij haatte Rossini en Monserrat Caballé en alle andere buitenlanders. In het bijzonder haatte hij de Tschuschs wier achternamen eindigen op -itsch, hoewel ze als -ic gespeld worden, dan verbeteren ze ook nog de uitspraak van hun namen en ze verwachten dat wij allemaal scheve bekken zullen trekken om die bizarre namen uit te spreken met dat zigeuneraccent, zoals die criminelen en dat gespuis dat doen.

‘Wat deed u in het Vertiende bezirk? Wat had u juist daar te doen?’

Ferdinand was van mening dat iemand de politieagent zou moeten uitleggen dat hij, Ferdinand, niet aangeklaagd was of verdacht, maar de benadeelde partij, maar hij wist dat het beter was om zijn mond te houden en alleen vragen te beantwoorden. Maar uit die vragen kreeg hij gaandeweg de indruk dat hij wel de verdachte was; misschien ook Alexander. De auto was verzekerd, de documenten lagen in de auto zodat de dief – al dan niet expres – de kans had om de auto naar Hongarije of Slowakije te brengen, zover is dat niet, en hem daar te verkopen, terwijl de verzekering hier de verdwenen auto zal vergoeden. Want, de heer Konjitsch kan het niet ontkennen, het is uiterst vreemd dat een auto die een gokautomaat vervoert op een dergelijke plek staat, volstrekt buiten de route, aan de andere kant van de Donau, aan de andere kant van de stad, op een plek die ideaal is voor een echte of fictieve diefstal. Hier komt bij dat mijnheer Konjitsch geen enkele overtuigende verklaring heeft waarom hij zich juist op die plek bevond waar de auto zogenaamd gestolen is!

‘Ik was vogels aan het voeren.’

‘Dat heb ik opgeschreven: hij was zogenaamd vogels aan het voeren. U gaat dit nu ondertekenen... als u uw verklaring niet wenst te wijzigen. Nee? In orde. Hier ondertekenen. Wij zullen u opnieuw oproepen. Ik moet u erop wijzen dat u nu geen rijbewijs hebt, dat dat ook zogenaamd gestolen is samen met de auto, daarom zou

autorijden een overtreding zijn. Ik weet niet of u uw rijbewijs automatisch terugkrijgt, mocht het toevallig terechtkomen, omdat hier – de politieagent wees met zijn vinger naar het computerscherm – hier een hele lijst met overtredingen staat waarvoor u separaat zult worden opgeroepen. Fout geparkeerd, fout geparkeerd, stilstaan op de rijbaan, fout geparkeerd, vluchtpoging van plaats delict. U krijgt een oproep via de post. Nu kunt u gaan.’

Ze gingen naar buiten. Ferdinand was moe. Hij was al dagenlang moe en duizelig. Waarschijnlijk zou hij regelmatig moeten eten. Iemand zei dat onlangs tegen hem, maar hij wist niet meer wie. Alexander zweeg. Hij begon pas te praten bij de deur van zijn Cadillac.

‘Je weet dat ik alleen deze tien vingers heb... Luister, hier valt niets meer over te zeggen en weet ik wat allemaal... Jij bent simpelweg geen chauffeur meer, je hebt niet eens een rijbewijs, dus...’

Alexander stak zijn hand in zijn zak, trok een dikke stapel bankbiljetten eruit en begon te tellen. Hij bespuugde de toppen van zijn vingers, zijn enige rijkdom, hij spuugde ijzig kalm op zijn voedende vingers om de aan elkaar geplakte bankbiljetten makkelijker uit elkaar te trekken.

‘Ik hoef niets,’ zei Ferdinand en liep naar de tramhalte slingerend van duizeligheid alsof hij dronken was.